

DET ER EN

LIVSSTIL

CONVOY BUDDY

Snurre vender tilbage

Lastbiler for børn Succes for store og små

NR.4

2015

CONVOY BUDDY CB TRUCKERS CLUB DENMARK

Formand Convoy 315 " Mr Keis

Flemming Fomsgaard

40833453

Kasser.: Convoy 850 " Fynboen"

Claus Filipsen

61396520

Best. Convoy 569

Frank Rasmussen

50943313

Næstformand: Convoy 148

Henning V Olsen

50430511

Best. Convoy 78

Leo Høier

40964577

Så er det ved at være den tid af året, regn, rusk og måske lidt sne, om vi skulle være så heldige at få en hvid jul.

Convoy Buddy klubben vil gerne takke alle som har været med til at gøre 2015 til det år som det nu engang blev

Tak til medlemmerne ,sponsorerne, og samarbejdspartnerne

Uden jer, var Convoy klubben ikke det, som den er

I ØNSKES ALLE EN GLÆDELIG JUL OG GODT NYTÅR

Mvh.

CONVOY BUDDY.

Indkaldelse til Ordinær Generalforsamling

Lørdag d. 19 marts kl 14.00

Dagsorden iflg. Vedtægterne

Forslag som ønskes behandlet og Medlemmer som ønsker at stille op til bestyrelsen sendes på mail til convoy850@hotmail.com

Senest 4. marts 2016 kl 2400

Og efterfølgende årsfest fra kl 18.30

Bjæverskov Forsamlingshus

Ringstedvej 546

4632 Bjæverskov

Pris for fest er 295,00 pr person som indbetales på

Reg 1551. konto 3719194869

Tilmelding og betaling senest 05.03.2016

Tilmelding på convoy850@hotmail.com

Følgende Steder er der mulighed for overnatning, og man sørger selv for bestilling af overnatning.

Danhostel Køge Vamdrupvej 1 4600 Køge tlf. nr.: +45 61181203.

Antal personer pr. værelse	1	2
Værelse med håndvask og fælles bad/toilet	380	380
Værelse med eget bad/toilet	480	480

Bestil vores store lækre morgenmadsbuffet alle dage fra kl. 7.30 til kl. 9.00 for kun kr. 60,- pr. pers.

B and B Bjæverskov Ringstedvej 563 4632 Bjæverskov tlf. 40168484

Db. værelse kr. 400,00 enk. værelse kr. 350,00 morgenmad kr. 55,00.

Jesperhus.

Desværre var kalenderen booket så meget op at det nåede jeg ikke, Flemming og Baloo var forbi, men et ret dårligt dansk sensommervejr ødelagde meget af udstillingen. Mange biler var kommet til Øen i fjorden, og opdagede at selv om Jesperhus ligger højt, så står vandet højt.

Lastbiler for Børn

Der skal inden nogen får morgen krydderen galt i halsen lige siges, dette er

IKKE Convoy Buddy som står bag,

og vil heller ikke akrediteres for ideen, det er ene og alene Steen Møller Jensen som har sat projektet i søen, han har så været i den situation at mange har set et rigtig godt formål med projektet, og har så løbende hen af vejen fået hjælp fra både øst og vest, nord og syd. Som Chauffør kan man sku kun blive stolt af at folk som tilbringer hele ugen i bilen, lige bruger en lørdag på sådan et projekt, ja nogle endda flere. På forsiden står der "sucess for store og små", og jeg tror det er lige så givende en oplevelse for chaufførerne, som det er for børnene, det er i hvert fald det som jeg har fornemmelsen af efter at have snakket med nogle af dem som har været så "Heldige" at kunne komme med. Efterspørgslen på at få plads har været stor, og det siger mig at mange, rigtig mange chauffører har hjertet på rette plads, er altid i stand til at gøre noget for andre, hjælpe andre

At der lige rykkes en dag ud af kalenderen til fordel for andre det er KLASSE.

Sjove historier, røde kinder, og forlegne spørgsmål, ja dem var der også nogle af, og det i sig selv er nok betalingen som faldt af til chaufførerne, lige bortset fra rundstykker og kaffen fra Rema 1000 i Lind

Du chauffør må man godt komme op i bilen spurgte en purk, chaufføren som stod ved sin bil svarede, ” Ja når du er færdig med at spise det du har i munden” som var proppet med chokolade fra en glad giver, aldrig er en større mængde chokolade blevet spist med den hastighed, der var nok en moder , der gerne så gulerødder og brokkoli spist i samme tempo. Men ned røg chokoladen og op kom knægten. Se nu er det at de røde kinder kommer på tale. Knægten siger til sin mor ”nøjh han har også en seng , hvad bruger han den til” og lige her , er det at farven fra sommerbrun til højrød på kinderne accelerer i samme tempo som en Ferrari, moderen svarer den sover han nok i, men med farveskiftet i mente, og det lidt tøvende svar, kunne det måske være at moderen fik en lille erindring i mente , hvem ved, måske knægten en dag får noget at vide.

4 navne som kommer frem når man snakker ”lastbiler for børn”

Steen M. Jensen—Michael Nielsen— Bent Madsen—Lisbeth Olsen og så er der lige alle de andre.

Billederne på de flg. Sider er hentet fra Facebook siden ” Lastbiler for Børn”

Lørdag d. 24 Oktober blev på mange måder en rigtig glædelig dag.

Solen skinnede det bedste den havde lært og en god håndfuld chauffører havde afsat tid til at komme forbi både Aalborg Sygehus, men også i Kolding kom der Lastbiler forbi. Mange fik et mindre morgenchok, da lastbiler i flotte farver med blinkende lygter kom i convoy fra yderkanten af byerne og ind til sygehusene for at tage opstilling, så børn og voksne kunne se dem på nærmere hold, og lige få lov at sidde ved rattet og måske lige trykke på hornet engang.

Convoy gennem byen. ↑ Hospitals klovnene blev ikke glemt ↓

Kæmpestore biler og bittesmå børn

Der er noget spændende ved store biler. Sådan er det, hvad enten man er barn eller voksen. Lastbiler For Børn besøgte Næstved Sygehus Børneafdeling.

Tekst og foto: Morten Aagaard

STORST: Det er noget af et syn, der møder de nysgerrige børn, som kigger ud af vinduerne på Børneafdelingen på Næstved Sygehus. 12 kæmpe lastbiler og en brandbil med blå blink er kørt op foran bygningen.

Det er Facebookgruppen Lastbiler For Børn med Bent Madsen i spidsen, der står for arrangementet.

Børn synes jo altid, at lastbiler er spændende. Her giver vi de indlagte børn en mulighed for at komme op

og sidde i en, og det skaber forhåbentlig en lidt glæde i en trist hverdag, siger Bent Madsen, der er glad for at kunne hygge lidt om børnene.

Brumm brumm

Børnene står lidt generte og ligger på de store biler. De vil rigtig gerne op og kigger nærmere på dem, men de er også lidt utrygge ved situationen - til at starte med.

Så snart børnene først er kommet op bag rattet i lastbilerne, så er selvsikkerheden og glæden tydelig at se.

- Brumm brumm, siger Valdemar på tre år fra pladsen på det alt for høje førersæde. Støvlerne kan slet ikke nå ned til pedalerne.

Da alle lastbilerne er på plads, kommer der en rigtig

brandbil kørende - med blå blink på og det hele.

Brandbilen er fedest

Selvom lastbilerne er spændende, så kan de altså ikke hamle op med brandbilen.

Valdemar og hans bror Alexander på 7 år kommer sammen med Silja på 4 år med ud og køre en lille tur med brandbilen, da den lige skal skifte plads på parkeringspladsen. Det er en oplevelse af de helt store.

Udover alle de kæmpestore lastbiler, som børnene på

12 lastbiler og en enkelt brandbil var det søvnsyn som de indlagte børn på Børneafdelingen på Næstved Sygehusvagnede op til forløb morgen.

Selvom man efterhånden er ved at være en stor pige, så kan det godt være noget af en opgave, at komme ud og ind af en brandbil. Silja på 4 år måtte have en hjælpende hånd af sin far.

Noah på 2 år kunne lige akkurat nå rattet i den store lastbil. Der er måske en fremtidig lastvognchauffør gemt under Carubaen.

kravle op og sidde i, så har Lastbiler For Børn også samlet legetøj sammen. Børneafdelingen, legetøj som private virksomheder har doneret. Og der er selvfølgelig lastbiler, som de indlagte børn kan lege med i fremtiden.

- Prøv at se, man kan sive inde i den her. Valdemar på 3 år og Alexander på 7 år er imponeret og godkendte sengen i lastbilen. - Ja, den er blød nok, sagde de.

Her er lidt billeder fra besøget på

Næstved Sygehus, og når man ser disse billeder kan man ikke lade være med at trække på smilebåndet, når man ved at på mandag er FODTØJ igen bandlyst i bilerne, det siger også noget om at selv store bredskuldrede chauffører har hjertet på det rigtige sted,

Mission completed

Steen Møller Jensen måtte en tur i baljen, da der blev solgt så mange trøjer, og da han havde proklameret at hvis det oversteg Skejby, så tog han en tur i baljen i NOVEMBER, der var så lavvandet så han stort set var i Sverige og vende.

Følg med fra starten, her i BREAK 19's historie om SNURRE - truckeren, der gi'r F..... i det hele, og gør som det passer ham!

Blade fra en truckers dagbog

eller: Snurres forunderlige oplevelser

Enhver lighed med afdøde og nulevende personer er nøje tilstræbt!

Kapitel 1.

SNURRE - det er mig. Trucken med stort T. Snurre er selvfølgelig ikke det navn, mine forældre opgav til præsten i sin tid. Næh, det er nogle af de andre rødder ud på landevejen, der har døbt mig »SNURRE«. Jeg tror næsten det stammer fra dengang, jeg snurrede 3 gange rundt med trucken oppe ved Aalborg - eller måske er det fordi, det somme tider snurrer lidt rundt for mig - især efter indtagelse af betydelige mængder humlesaft!?

Dagen begyndte ellers så godt - min arbejdsgiver, vognmanden (eller jeg skulle måske hellere sige: min TIDLIGERE arbejdsgiver), kom hen til mig og sagde, med, hvad han sikkert selv betragtede som et lunt glimt i øjnene:

- Snurre, det er da vist lang tid siden, du har fået noget nyt til lastbilen, ikke?

For mit indre øje begyndte en masse lækkert ekstraudstyr at passere revy - lige fra nye gardiner og gulvmåtter (som det billigste), til det nye CLARION stereo-anlæg (4 x 70 watt), hjemmebar, rustfri kofanger og skorstone o.s.v. . .

Vognmanden fortsatte: - . . . så du kan lige trille ind på værkstedet, og få ny olie på . . . ! Hvorefter han grinende gik ind på sit kontor igen.

Vittig fyr, den vognmand! Jeg så mig om efter en tyk jernstang . . . eller i det mindste en stor sten, jeg kunne kaste efter ham.

Det skulle hævnes - så efter at have fyldt 5 liter af den aftappede motorolie i hans brevkasse, løsnede jeg alle hjulboltene på hans personbil, hvorefter jeg satte mig ind i frokoststuen for at hygge mig med en bajer eller to sammen med Svend RAKET - en af de andre ratholdere i firmaet.

Vi havde imidlertid kun siddet en halv times tid, da døren blev flået op, og vognmanden kom stormende ind, gasblå i knolden, og med et bundt breve og aviser i hånden, godt sovset ind i tyk, sort spildolie - et syn for guder!

- Snurre, er det dig, der har fyldt olie i min

postkasse?, hvæsedes han, mens olien dryppede ned på det ellers så pæne gulv.

Jeg skævede over til Svend RAKET, der var ved at blive kvalt i sin bajer af bare grin.

- Yep, svarede jeg, den trænger måske allerede til at blive skiftet?

Vognparkbestyrerens blodtryk næmede sig det 3-dobbelte af det normale. Han stirrede på mig med blodskudte øjne, og råbte: - NEJ, men der er vist ANDRE ting, der trænger til at blive skiftet ud her i firmaet!

- Vil det sige, at du tænker på at SÆLGE firmaet?, spurgte jeg interesseret, mens jeg begyndte at stange tænder med et søm.

Han var nu så gal, at han begyndte at stamme: - NEJ, d-d-det vil s-s-sige at du er F-F-F. . .

- Forfremmet?, foreslog jeg hjælpsomt.

- N-N-NEJ, DU ER F-F-F. . .

Jeg forsøgte stadig at hjælpe ham på glet: - Førtidspensioneret? Det er da for tidligt, Boss, jeg er da kun 28!

Han pegede ud mod gårdspladsen: - UD, skreg han, UD, inden jeg . . .

Han gjorde nogle meget sigende, vridende bevægelser med hænderne . . . hvilket bevirkede, at han vred den sidste olie ud af brevene - stakkels gulv!

Nå, men jeg har altid forstået en fin hentydning, så jeg drak min bajer færdig, og skred ud af lokalet - idet jeg dog passede på ikke at træde i olie, der efterhånden havde dannet en hel lille pøl på gulvet.

Så forsigtigt var vognmanden imidlertid ikke - han snurrede rundt på den ene fod, antagelig for ligesom at hjælpe mig ud af døren med et velrettet spark bagi - hvilket havde til virkning, at han gled i olie, og satte sig på røven midt i den med et brag, der fik bygningen til at ryste!

Nu kunne jeg efterhånden mærke på stemningen, at jeg hellere måtte komme afsted, så jeg gik ud for at tømme hytten og få mit habengut pakket sammen.

Ikke tale om, at jeg vil køre for en vognmand, der ikke forstår en god spøg . . . og så havde han ikke engang opdaget det

med hjulboltene endnu!

Selvfølgelig kunne jeg ikke dy mig da jeg havde fået rykket alle mine ting ud af øsen, skulle jeg lige fyre den sidste af, inden jeg skred.

Vognmanden var gået ind på sit kontor og havde smækket døren, så pudset raslede ned fra væggene.

Da jeg stak hovedet ind af døren, så jeg vognmanden sidde ved sit skrivebord, ifærd med at tyde alle de olieindsmurte breve. Han så op med et blik, der kunne have sendt en velvoksen bryggerhest i jorden.

- Sagde jeg ikke, du skulle skride?, spurgte han mig indædt.

- Jo-jo, svarede jeg, - jeg ER også på vej ud af røret - jeg ville bare lige høre, om jeg så kan regne med at have fri på lørdag . . . ?

Nu var jeg gået for vidt - det fremgik af den måde, han tabte underkæben på.

- Om du kan regne med at . . . , gentog han langsomt.

Jeg må være ved at blive gammel - ihvertfald var skrivemaskinen kun 3 centimeter fra at ramme mit hoved, inden den knustes mod væggen.

Inden han kunne nå at få mere kasteskyts fundet frem, trak jeg mig tilbage i go'ro og orden . . . ellers var han vel bare blevet grov.

Da jeg jo allerede havde pakket alt mit ragelse sammen, var det bare at hoppe ind i 4-wheeleren, og så komme ud af kommunen. For ligesom at sætte lidt stil over min afrejse, susede jeg pladsen rundt en 3-4 gange med hornet i bund, og med grus og perlesten sprøjtende op fra alle fire hjul.

Selvfølgelig kunne det ikke undgås, at en del af disse sten ramte vognmandens nye BMW, der stod ude på pladsen . . . men det var på ære IKKE med vilje, at der fløj en stor sten over og knuste kontorvinduet - det var rent held!

Det sidste jeg så i bakspejlet, da jeg strøg ud af indkørslen, var vognmanden, der kom vaklende ud, bærende på et stort arkivskab . . . og der var noget der sagde mig, at det var tiltænkt mig!

- Adios, amigo, skreg jeg ud gennem vinduet, idet jeg gav ham et trut i hornet.

Læs videre i næste nummer om SNURRE'S oplevelser.

**cafeteriet
NYHAVN**

STEDET HVOR MAN MØDES

Åben fra kl. 05.00

Fiskerihavnsgade 6

6700 Esbjerg

Tlf. (05) 12 82 88

Blade fra en truckers dagbog

eller: Snurres forunderlige oplevelser

Enhver lighed med afdøde og nulevende personer er nøje tilstræbt!

Kapitel 2

Da jeg kørte ud af landevejen, tænkte jeg lidt over situationen: Nu var jeg vel at betragte som arbejdsløs - ærgeligt nok, for jeg havde ellers meget godt kørsel for den tidligere vognmand.

Nå, men mit motto har altid været: ikke græde over spildt mælk (det er noget helt andet, hvis det er WHISKY!).

Derfor besluttede jeg mig til, allerede I DAG at få et andet job - det skulle vel ikke være så svært for en prof. trucker. Det værste var bare, at jeg jo nok ikke skulle henvise til min TIDLIGERE vognmand, for at få en anbefaling!

Jeg satte kursen mod Esbjerg, og kørte direkte ud til F.U.P.-Trans - et sted skulle jeg jo starte. Nu har F.U.P.-Trans godt nok ikke det allerbedste ry indenfor branchen - men hva' F....., de skulle ihvertfald stå ualmindelig tidligt op, for at tage FUPpen på MIG!

Efter at have parkeret bilen (stille og roligt), gik jeg over mod kontorbygningen og bankede pænt på, inden jeg åbnede døren (man forstår vel at begå sig!).

Indenfor herskede den sædvanlige systematiske forvirring, der præger et hvert, større exportkørselskontor: Telex'erne klaprede, telefonerne kimedede, folk råbte i munden på hinanden - kort sagt, det sædvanlige cirkus.

Midt i det hele stod »formanden« himself, med en telex i den ene hånd, og en osende cigar i den anden. Han pegede på en af speditørerne med cigaren, som var det en pistol, og råbte: - Jeg er tordende, fløjtende ligeglad, den bil SKAL til Frankrig idag, så må du finde en, der kan køre den!

Jeg spidsede øren . . . dette kunne blive min store chance. Jeg rømmede mig diskret.

Vognmanden vendte sig om, pegede på mig med »pistolen«, og snurrede: - Og hvad vil så DU. . . ?

- Jeg har hørt, at I mangler en chauffør, svarede jeg kækt.

Han måbede. - Hvor dølen har du hørt det?, spurgte han, nu med lidt mindre brøsig stemme.

- Jah, det har jeg jo lige stået og hørt her, sagde jeg.

- Nå ja, det har du vel også - jamen, det var da heldigt . . . kan du køre i dag - og har du været i Frankrig før?, smiskede han.

- Qui-qui, misjø, pralede jeg, - jeg har næsten ikke lavet andet hele mit liv! (Dette var nok en lettere overdrivelse - men jeg havde da været i Frankrig en enkelt gang før!).

- Udmærket, udmærket, sagde han, og henvendt til speditøren: - Der kan du bare se, hvor nemt det går med at skaffe en chauffør, når man bare strænger sig lidt an!

Speditøren mumlede noget ned i skrivemaskinen - dog først efter, at chefen HAVDE vendt sig.

Vognmanden fortsatte, henvendt til mig: - Du tager så bare den 142'er, der står ude i gården . . . traileren ER læsset, og papirerne får du af Peter her (han pegede på speditøren), hvis han altså kan finde ud af DET! og æhh - hvad HEDDER du forresten?

- Snurre, svarede jeg, i overensstemmelse med sandheden.

- Snurre?, gentog han, - det er der da ingen der hedder!

- Naej, sagde jeg, - men det er altså det, ALLE kalder mig!

- Nåh, lyste han op, - det er altså sådan et slags »skipnavn« - ligesom »Mr. President« eller »Georgia Boy« og alle dem - så er du måske også medlem af denne hersens CONVOY-KLUB?

- Selvfølgelig, svarede jeg, - er *alle* ikke det?

- Joh, det er de vel nok efterhånden, grinte han, - jeg har såmænd også selv tænkt på at melde mig ind.

Speditøren Peter stod og trippede i baggrunden. - Hva' navn skal jeg skrive på kørselsordren, peb han.

Chefen kiggede koldt på ham. - Du skriver selvfølgelig SNURRE - hvem kender ikke Snurre?

Peter sukkede opgivende, men hamrede dog navnet ned på skrivemaskinen.

Han virkede lidt tam, af en speditør at være - det var garanteret en fyr jeg kunne køre om hjørner med, så let som ingenting!

- Hvor bor du forresten?, spurgte vognmanden mig.

- I Kolding - Engvej, svarede jeg.

- Nå, men så kører du hjem forbi, hvis der er nogle sager du skal have med - bare sørg for at være i Denekamp i morgen tidlig, og få tilladelsen sendt hjem igen, ikk'?

- Okie doke, boss, den klarer jeg som en mis!

Han kiggede på sit ur. - Nå, men jeg kommer til at smutte nu - men så go' tur, Snurre - og velkommen i firmaet!

- Tak . . . men vil det sig, at jeg skal køre den '42'er *fast*, spurgte jeg.

- Yep, ham der ellers kørte den blev fyret i går, sagde han og gik ud ad døren.

Peter, der jo nok med god grund var blevet lidt stødt på manchetterne, lod nu sit dårlige lune gå ud over mig.

- Nå, hr. »Snurre« . . . du har måske et skattekort, der også lyder på det navn?, spurgte han surt.

- Skattekort??, sagde jeg, - er du vimmer, mand . . . I overfører bare gysserne til min hemmelig konto i Schweiz!

Han var allerede hylet ud af den. - Til din konto i Schweiz, gentog han måbende.

- Ja, du skal få kontonummeret senere, sagde jeg. - Men få nu de papirer lavet færdige, så jeg kan komme afsted . . . du hørte jo selv, hvad vognmanden sagde - jeg skal være i Denekamp i morgen tidlig!

Det med kontoen i Schweiz havde alligevel gjort indtryk på ham! - Ja-jo . . . det skal jeg nok - du kan bare komme ind igen om en halv time, så skal de nok være klar.

- Okie doke, sagde jeg, så slasker jeg ud og glør lidt på øsen imens!

- Øhh, HVA' gør du?, spurgte han fåret.

Jeg kiggede på ham. Hvorherrebevares, forstod han da ikke engang det allermest almindelig truckerslang?!

Som til et åndsvagt barn, gentog jeg det for ham:

- Jeg slasker ud og glør på øsen . . . det betyder, at jeg går ud og kigger på lastbilen!

- Nåeh . . . ja, selvfølgelig, sagde han usikkert, - gør bare det.

Fortsættes i næste nummer

**cafeteriet
NYHAVN**

STEDET HVOR MAN MØDES

Åben fra kl. 05.00

Fiskerihavns-gade 6

6700 Esbjerg

Tlf. (05) 12 82 88

SNURRE - truckeren, der bare kan alt det dér - vender her frygtelig tilbage,
efter forfatterens velfortjente sommerferie!

Blade fra en truckers dagbog

eller: Snurres forunderlige oplevelser

Enhver lighed med afdøde og nulevende personer er nøje tilstræbt!

RESUME - for de kvajpander, der først for nylig har lært at læse - eller for de smøleho' der, der først NU har fået meldt sig ind i Kolbøtteklubben... æh, CONVOY-klubben - eller for de oggenokker, der ikke før har GIDET at læse SNURRE:

SNURRE - truckeren, der er fræk som en slagterhund, og slipper godt fra næsten alting - er blevet sparket ud af sit firma, måske lidt fortjent, da han hældte 5 liter BRUGT motorolie i vognmandens brevkasse.

Ved rent held får han få timer efter arbejde ved F.U.P.-Trans i Esbjerg, hvor han på rekordtid får drevet speditøren PETER til vanvid - og på lige så kort tid er blevet lettere smålun på kontorpigen LIS.

SNURRE er nu på vej til Frankrig, og har mødt en af sine tidligere kolleger, SVEND RAKET, som ligeledes skal til Frankrig.

Kapitel 5

Vi krængede dytterne ind på toldområdet. Svend Raket kom halsende over til mig, da vi havde fået parkeret. Han var allerede toldlukket, så han kunne køre over i transitsporret, medens jeg først skulle toldbehandles.

Svend logrede nærmest.

- Hold da kæft, mand... jeg kan godt nok ikke glemme, at vi begge skal til Frankrig... det er bare OLGA...!

Jeg grinte til ham.

- Ja, du er vel nok heldig, sådan at få lov til at komme med far i byen...!

Svend var helt overstadig.

- Jeg gi'r en lille ting til halsen, når vi kommer til Denekamp, forkyndte han.

- En LILLE ting?, sagde jeg forundret, - hvorfor fa'en ska' det være så surt... hvorfor kan det ikke blive en ordentlig MOPPE-DRENG?

- Næh-tak, svarede Svend, - jeg husker tydeligt sidste gang vi to delte en flaske... jeg var syg en hel uge efter!

- Ja-ja, min dreng... jeg har sagt det før: Hvis man ikke kan tåle at drikke, skal man lade være, sagde jeg formanende til ham med løftet pegefingert.

Omsider var vi færdige med papirarbejdet, og kunne få startet op. Svend masede sig selvfølgelig foran mig igennem udkørslen, men jeg tænkte: Lad dog barnet!

Fem minutter senere var vi igennem pas-kontrollen på selve grænsen, så nu gik det så bare derned af. Da jeg var kommet op i 10. gear, skubbete jeg et kassettebånd ind i spilledåsen, skænkede en kop kaffe, og greb MIK'en.

- Hva' med at se at få flyttet den gamle rustbunke ud i nødsporet, så vi i de STORE biler kan komme forbi?, spurgte jeg drillende. Jeg kunne næsten høre Svend skære tænder.

- RUSTBUNKE...! Hva' fa'en bilder du dig ind... den er kun godt et år gammel, og kan til hver en tid æde sådan en 142, der ikke engang er kørt til endnu!, brusede han op.

Svend Raket, der ikke har fået sit tilnavn for ingenting, lå en nålsbredde under 100, men jeg besluttede at drille ham lidt. Jeg trådte sømmet i bund, og halede langsomt ind på ham. Da jeg var ca. 10 meter fra hans bagsmæk, trak jeg ud i overhalingsbanen med 110. Svend opdagede først nu, hvad

der var ved at ske... han havde haft så travlt med at udbrede sig om, hvor godt han og hans VOLVO 12'er kørte, at han først NU opdagede mit sniglob.

- For Satan, Snurre, det var lusket gjort, råbte han i walkien, mens han bankede pedalen i bund, - men det kan du alligevel ikke lave færdig!

Han accellererede helt godt, så jeg kunne ikke trække forbi ham. Side om side drønde vi ud af autobahnen, med et speedometer, der helt havde opgivet at følge med... de går jo kun til 125 km/t.

Jeg skævede over til Svend, mens vi tordnede dernedaf. Han sad med et sammenbidt udtryk i ansigtet, mens han rokkede frem og tilbage, ligesom for at sætte ekstra far på 12'eren. Ingen af os ville gi' sig, selvom vi selvfølgelig ikke kunne fortsætte sådan her helt til Hamburg.

Ud af den ene øjenkrog så jeg i spejlet en personbil, der blinkede vildt med overhalingslyset...

- Sådan en PRØJSER, tænkte jeg. - Han må vente, til vi er færdige med at lege!

Jeg skævede atter over til Svend. Pludselig blev han helt bleg, gjorde tegn med tommelfingeren bagud, og bremsede.

Efter at have trukket ind foran Svend, opdagede jeg, HVAD der havde gjort ham bleg. Den bil, der havde blinket så hysterisk af mig, viste sig at nemlig at have en væmmelig farvesammensætning - nemlig lysegrøn og hvid - kort sagt, POTJENS!

De tændte de blå blink på taget, gjorde først tegn til Svend med »slikkepinden«, og kom derefter langsomt op på siden af mig. Den strømer, der sad nærmest, gloede ondt op på mig, og gjorde en sigende bevægelse med pegefingert, da vi i det samme kom forbi et skilt: »P - 1000 m«.

Jeg vurderede situationen - rent umiddelbart lignede de ikke nogen, der kunne se det morsomme i, at vi lå og kørte 130 på deres rådne autobahn.

For ikke at gøre dem kede af det, kørte vi med ind på P-pladsen. Svend var ved at bide neglene af helt op til albuen - hans kone synes nemlig ikke, at han har lyst til at få bøder - og hvis hun fandt ud af, at han havde fulgtes med MIG, var det da helt galt. Af en eller anden grund synes hun nemlig, at jeg har en dårlig indflydelse på Svend.

Potjens steg ud af den kulørte, og tog sig god tid til at sætte kasketterne på. Skyggerne blev trukket godt ned i panden - det varslende ikke godt!

Den ene gik hen til Svend, og ham, der havde kigget ond, kom over til mig, og kiggede bebrejdende på mig.

- I kører alt, alt for stærkt, sagde han (på tysk, selvfølgelig!).

- Jah, sagde jeg (ligeledes på tysk), - vi kører ikke så GODT . . . men vi kører STÆRKT!

- Ja tak, det kunne jeg se . . . sig mig, lå I og kørte om KAP?, ville han vide.

- Nej-nej, svarede jeg, - så havde JEG da ligget forrest!

Han havde overhovedet ingen humoristisk sans, men bad om at se kørekort, autopapirer, fragtbrev . . . og SKIVEN, selvfølgelig! Jeg spurgte ham, om han var HELT sikker på, at han ville se skiven . . . men det var han ret overbevist om, at han havde lyst til!

Jeg tog et sidste sug på cigaretten, og smed stumpen lige ned foran fødderne på ham.

- Har I ikke askebægre i danske lastbiler?, galede han op.

- Næh, svarede jeg, - hvad skulle vi dog med dem . . . vi har jo hele Tyskland!

Han lignede én, der ikke kunne lide mig, så jeg vendte mig om, for at grave det forskellige frem til ham.

Det var i mellemtiden begyndt at blæse ret kraftigt op, så jeg fik en ide! Efter at have taget skiven ud af uret, lagde jeg den øverst i bunken af papirer, og holdt den kun fast med det yderste af tommelfingeren.

Strømeren stod lidt væk fra bilen, og jeg gik hen mod ham. Da jeg var et par meter fra ham, begyndte jeg at række papirerne frem mod ham - og gav i det samme slip med tommelen.

- Hovsa!, sagde jeg, da vinden tog skiven, og blæste den ad H..... til.

- EFTER DEN! - FANG DEN!, brølede potjens.

Jeg humpede halvhjertet et par skridt efter den.

- Desværre, forklarede jeg ham, - jeg kan ikke løbe . . . jeg har en KNÆSKADE! (hvilket jo ikke engang var helt løgn, da jeg jo havde slået knæet oppe ved F.U.P.-Trans!).

Han så ud, som om han havde mest lyst til at trække pistolen, og skyde nogle store grimme huller i mig. Det gjorde han dog

ikke - i stedet begyndte han at gallopere efter skiven, der efterhånden var blæst halvvejs over parkeringspladsen.

Jeg tændte en cigaret, og kiggede interesseret på hans vilde jagt efter skiven. Han var flere gange lige ved at nå den, men hver gang han troede han havde den, tog blæsten den igen.

Pludselig skete der noget, der fik mig til at bide cigaretten midt over af grin. Potjens, der på sin jagt efterhånden var kommet helt ud i græsset mellem buskene, gled nemlig, og kurede tre meter på røven inden han stoppede. Skiven fortsatte, og jeg kunne høre ham bande, helt over hvor jeg stod.

Da han fik samlet sig selv op, kiggede han efter skiven. Den havde øjensynligt besluttet sig til at se så meget af verden som muligt, efter at være blevet lukket ud af sit trange fængsel.

Han opgav at fange den, og kom haltende tilbage, kobberrød i fjæset, dels af løbeturen, dels af raseri.

Da han var næsten helt henne ved mig igen, kunne jeg lugte, HVAD han var gledet i! Enten havde én eller anden luftet sin store hund lige dér - eller også havde nogen fundet det nødvendigt at sætte sig på hug mellem buskene i den forgangne nats mulm og mørke. Ihvertfald havde hans pæne, grønne uniformsbukser fået en mærkelig brun farve bagpå.

Først nu kunne han selv lugte, at der ikke ligefrem duftede af 4711 omkring hans person. Han stoppede op, kiggede på, og under sine sko, snusede lidt forvirret igen, og børstede sin bagdel af . . . hvilket han dog hurtigt holdt op med. Langsomt tog han hånden frem, og kiggede på den. Da var det lige før, han brast i gråd, staklen!

Han lod langsomt blikket glide fra sin hånd over på mig, derefter til hans kollega, der stadig stod sammen med Svend, så til politibilen, og til sidst tilbage til mig. Han slugte noget.

- Æhhh. . . det er vel ikke sådan, at du har lidt toilet-papir?, spurgte han med honning i stemmen.

Jeg spillede dum.

- Jamen, det er da for sent, mester . . . vedkommende, der lagde den store puh-bæ, ER da forlængst over alle bjerge!

Han mistede lidt af selvbeherskelsen og råbte:

- Jeg mente s'gu til at tørre MIG af i . . . ! Jeg øjnede en chance, trak ham lidt væk, og sagde:

- O.k., chef, hvad siger du til, vi handler lidt?

Han var ca. 3 sekunder om at fange den. Så brummede han:

- Handle? Hvordan mener du?

- Jo se, forklarede jeg ham, - nu får du en køkkenrulle til at tørre det værste af med. Så får du lov at låne sæbe og håndklæde - samt en stor plasticpose til at sidde på i bilen. Så glemmer I to til gengæld, at vi var kommet lidt over 80 . . . indforstået?

Han var ikke meget for det.

- LIDT over 80!, knurrede han, - Jesus, Maria og Josef . . . I kørte s'gu over 130!

Han så igen med afsky på sin hånd og sukkede:

- NÅ, men O.K., så siger vi det - men så skal det også være NU med den køkkenrulle! Og hvis jeg nogensinde ser er to hallunker køre så meget som én millimeter over 80, så falder hammeren!, tilføjede han snerrende.

Svend og den anden betjent var i mellemtiden kommet over til os. Svend, den stakkel, var stadig bleg, og sugede nervøst på en cigaret, og betjenten vidste ikke rigtig, hvor han skulle gøre af sine øjne . . . man griner jo ikke af en overordnet!

Strømeren, der var ved at tørre af, sagde til sin kollega:

- Gi' dem deres papirer tilbage . . . vi slår en streg over det her!

- Jamen, Hr. Overbetjent, sagde han, - jeg HAR allerede skrevet rapport på ham her!

- Overbetjenten tabte den sidste rest af tålmodigheden.

- Så riv da for satan den i stykker, og hjælp mig med det her, brølede han.

Den anden blev helt forfjamsket.

- Ja - jo - javel, stammede han, og gjorde som befaleet.

Svend stod og kiggede fra den ene til den anden - han fattede ikke et kuk af det hele. Jeg gjorde tegn til ham, at han skulle forholde sig passiv.

Overbetjenten så efterhånden nogenlunde præsentabel ud - selvom hans bukser nok ville have godt af, at komme en tur på rensriet.

Uden at sige et ord til tak, bredte han plasticposen ud over passagersædet og satte sig ind. Han smækkede døren med et brag, så den store Mercedes nær var væltet!

Den anden potjens gav os papirerne tilbage, og krøllede den rapport sammen, han havde skrevet på Svend - han var tydeligt ked af, at gå glip af sådan en god fangst!

De startede op med et ryk, og Svend kiggede på mig og sagde:

- Kan man SÅ få en forklaring??

Jeg fortalte ham om vores »handel«, og Svend brølede af grin.

- Jeg ved ikke hvordan du bærer dig ad, Snurre - men det er bestemt aldrig kedeligt at følges med dig!

- Åhr, det var da ingenting, sagde jeg beskedent. - Jeg tænkte da først på også at få 20 mark oven i handelen . . . men det var jo nok lige at stramme den for meget!

Vi blev enige om, at vi hellere måtte komme ud af kommunen, inden potjens nåede hjem og fik skiftet bukser . . . hvem ved, måske fortrød han handelen?

Fortsættes i næste nummer. . .

 TRANSPORT 2015
DK 19.-22. MARTS 2015 | MCH MESSECENTER HERNING

Convoy Buddy vil gerne Takke alle vore sponsorer
Og samtidig ønske en Glædelig Jul samt et godt Nytår

DinTekst.dk

Skilte med din tekst på!

Dansk Dæk Service

MCH OPLEVELSER FOR ALLE

SCANDI-LOCK GRUPPEN

39 64 64 64

SCANIA

The Lubrication Reliability Source™

Tre festlige, folkelige og fornøjelige dage i uge 29

ODTOYS.COM

MODELBIER • LASTBIER • BRANDBIER • TRAKTORER • LEGETØJ • FIGURER • SAMLESÆT

